

чині (колишня НДР), ну і принаві
звідтіля «Волгу» під німецькими но-
мерами. Їхали ми тою «Волгою» на
батьківщину його дружини. Та,
здається, родом з Донбасу. Водій з
нього ще був нікудишній, він на дорозі
зациклився, а мене попросив, щоб я
слідкував за дорожніми знаками. І ось
у Дніпропетровській області пуснула
передня автопокришка. Причому як-
раз навпроти якогось автопідприєм-
ства. Його робітники, в замаслених
комбінезонах, вивалили на обочину
роздивитися «німецьку» «Волгу»,
вірніше їм цікаво було побачити жи-
вих «німців». Я надягаю темні окуля-
ри, підходжу до них і кажу:

— Я отшень пльохо говорю по рус-
ски.

— Нічого, валяй!

— А по немецки вообщє не шуру-
паю. Хлопці, ви українську мову роз-
умієте? Виручіть, зробіть колесо!

Натовп вибухнув сміхом. Нам тут
же з ентузіазмом все полагодили.
Розлучалися друзями.

— А в дитинстві бешкетували? До
речі, Ви ж родом не з Клеваня?

— Моя мала батьківщина — село під
такою звучною назвою — Вовковиї.
Зараз це Демидівський район. В Кле-
вані я живу з 1959 року.

Чи бешкетував. Якось пішов я у ліс
по гриби. Нічого толкового не знай-
шов, а повний кошик напхав черво-
ними в білих цятках мухоморами. Зу-
стрілися мені у лісі ще два грибника,
кажуть:

— Хлопче, навіщо ти поназбирував
цієї гидоти?

— А ви що, не чули? Наша аптека
приймає мухомори в необмеженій
кількості, ще й добре за них платить.

Наступного дня їду повз аптеки,
дивлюся — неподалік від неї смітник,
на ньому здоровенна купа мухоморів.
Питаю в аптекаря:

— А хто це вам цього «добра»
стільки понаносив?

— Та якийсь дурень пустив плітку,

3 «Вибраного» Ростислава Солоневського

ТЕЛЕРЕКЛАМА

Непомірний здвиг відбувся
В галузі реклами:
Наче світ перевернувся
Догори ногами.
Щоби здерти за дурницю
Грошки останні,
Масажером труть сідницю
Голу на екрані.
Після показу реклами —
Серіали звичні:
На екрані голі дами
Й сценки еротичні.
Ті реклами й серіали —
Діло вкрай невтішне —
В голові перемішали
Праведне і грішне.
І тепер щоночі снитися
(Мушу вам признатись),
Як до мене та сідниця
Лізе цілуватись
Наполегливо і вперто...
Хто так рекламує,
То нехай, скажу відверто,
Сам її цілує.

САМОВИСУВАНЕЦЬ

Користуючись моментом,
З рішенням не гаюсь:
В президенти претендентом
Самовисуваюсь.
Через те поінформую
Коротко про себе:
Тимчасово не працюю,
Бо нема потреби.
Змалку вештався по світу
Від Лубен до Чопу,
Маю деяку освіту
І професій копу.
Був інструктором райкому,
Мав червону книжку,
Та не довго жив я в цьому
Ситому затишку.
Щастя пробував два рази
На культурній ниві,
Ще робив я унітази
В кооперативі,

Але ми ще ширше дивимся.
Це про мене баба Стенка
Мовила ласкаво: —
Може, він не має клепки,
Але має право.

НЕ СПИШИ

Вийшла заміж за Данила
Й помилковий крок зробила,
Хоч заради цього кроку
Вона бігала півроку.

СЛОВА

Гриць звертається до мами:
— В школі Жора обзива
Всіх негарними словами...
— Це які такі слова?
— Ті, що й татко каже часом,
Не знаходячи ключа,
Як із дядьком Оланасом
Ремонтує «Москвича».

РОЗДУМИ

— Всі чоловіки, знав би ти,
У житті, мій синку,
Намагаються знайти
Ідеальну жінку.
Всі були ми молоді,
Та, на жаль, шукати
Починаємо тоді,
Як уже жонаті.

НЕ ЖУРИСЬ

— Що то буде до ста бід, —
Жінка голосила,
— Кішка з'їла той обід,
Що тобі зварила!
— Не кричи, мов на пожар,
Зателефоную,
Може наш ветеринар
Ще її врятує.

ДОВГА ПІСНЯ

— Я всерйоз з тобою, Влаسه,
Говорити хочу.
— Починай, а я тим часом
До сусіда схожу.

СМІЙТЕСЬ НА ЗДОРОВ'Я

Кажуть, все смішне лежить на поверхні, а сам сміх – фізіономія розуму. Ніщо так не наближує людей, як хороший, необразливий сміх. Він – сама коротка віддаль між ними. І це, мабуть, один із самих сильноподіючих «знезаражуючих» засобів.

Ці думки повністю поділяє відомий на Клеванщині і далеко за її межами поет Ростислав Солоневський. Напередодні першоквітневого Дня сміху він завітав у нашу редакцію.

– Ростиславе Тимофійовичу, перші Ваші поетичні збірки з'явилися на початку 90-х років. Що, раніше не писали?

– Писав і то дуже багато. Часто друкувався в місцевій періодиці, навіть в журналі «Перець». Ну а збірки почали вже виходити тоді, коли з'явилася для цього можливість. За 15 років – 15 збірок. От у грудні минулого року вийшло «Вибране», свого роду підсумок. До речі, 25 квітня мені стукне 75. Квітень, видно, і насправді «смішний» місяць, коли вже в ньому я народився.

– А як би самі визначили – Ви хто: поет-сатирик, поет-гуморист?

– В сатирі обов'язково присутні елементи гумору, а хочеш не хочеш у гуморі – елементи сатири. Але через так звані «веселі» вірші людям можна розповісти про багато серйозних речей.

– Де Ви берете сюжети для своїх творів?

– Можу відповісти епіграфом до «Вибраного»:

*Чи свідком був,
Чи те, що чує, –
Усе, як емів,
Переповів.*

– Особисто у Вашому житті багато було смішного?

– Було всяке. Деякі історії я позалисував, навіть дав їм узагальнюючу назву – «Невигадані історії». Правда, вони ще лежать у шухляді. Поки що книжкою не вийшли.

– А декілька можете переказати?

– С у мене друг Євген Петрук. Ми колись з ним разом малювали. Зараз він директор учнівського навчально-виробничого комбінату. Так от, брат його колись служив у війську в Німеч-

що ми їх заготовляємо!

– Я, до речі, цього дурня знаю...

Звичайно, я не думаю, що завдам народу стільки клопоту!

– Ви згадали Вовкові. У мене одразу виникла асоціація з тамтешнім пивзаводом. Пиво таке собі, не дуже...

– От ви питаєте звідкіля беруться сюжети. У мене був один товариш, у сільпо працював. Я йому якось кажу – було колись пиво як пиво. А зараз поганеньке. Що сталось? А він мені: «Звідкіля воно добре візьметься? Я закупив 5 машин ячменю, а на завод довів тільки 3. А пиво зварили, як з п'яти».

– Чи легко даються вірші?

– Інколи пишеш 5, 10, 20 варіантів, поки знайдеш самі влучні, самі потрібні слова, рими. Творчість – процес важкий, але це дуже сильна душевна віддушнина.

– Кого б зі своїх побратимів по перу могли б назвати?

– С талановиті поети мого жанру. Хтось уже і відійшов з життя. Хотів би назвати імена Петра Красюка, Леоніда Куліша, Володимира Грабоуса, Сергія Мельничука, Юрія Берези, Романа Демчука, Сергія Садикова. В останні роки на цій ниві заявив про себе й Михайло Степанюк. Теплі, прекрасні відносини у мене з Євгеном Шморгуном. Цей людина завдячує, що багато моїх творів побачили світ.

– А власне у житті Ви – весела людина?

– Я практично ніколи ніде не сміюся. І у спілкуванні, і на сцені під час виконання віршів. Для мене дуже важливо, щоб сміялися мої читачі й слухачі.

Розмовляв
В.ПАРФЕНЮК

Працював на лісовалі, в школі був вожатим і так далі, і так далі – всього не згадати. Був жонатий на Галині, на Оксані й Теклі. Всі мене ганяють нині, як Марка по пеклі. Кажуть: п'ю. Але ця вада зовсім неважлива. Бо за мене вся громада Біля бочки пива. Передвиборна платформа – Кращої не знаю. Обіцяти нині – норма, Отже, обіцяю! Як людині плоть від плоті Нашої системи, Зрозуміти мені годі Усе ми, що ми й де ми